

LBRIS

We know
books

Tony Mott
Anotimpul mireseilor

Copyright © TRITONIC 2023 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonic.ro

www.tritonic.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția: Mystery & thriller este coordonată de Bogdan Hrib.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOTT, TONY

Anotimpul mireseilor / Tony Mott. - București : Tritonic Books, 2023

ISBN 978-606-749-697-0

821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan

DTP: Ioan Dorel Radu

Editor: Rebeca Cojocaru

Comanda nr. MT02/2023

Bun de tipar: Octombrie 2023

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

TONY MOTT

ANOTIMPUL MIRESEILOR

Seria Gigi Alexa

5

© Tritonic pentru prezenta ediție.

Suntem în Transilvania, și Transilvania nu e Anglia. Obiceiurile se deosebesc și multe lucruri or să îți se pară neobișnuite.

Dracula, Bram Stoker

(*Dracula*, Bram Stoker, traducere și note de Ileana Verzea și Barbu Cioculescu; ilustrații de Fernando Vicente. - București, Grupul Editorial Art, 2018)

1.

Este o țară frumoasă, plină de minunățiile cele mai neînchipuite, iar oamenii sunt viteji, puternici, simpli, și par să aibă tot felul de însușiri plăcute. Sunt foarte, foarte superstițioși.

Dracula, Bram Stoker

Dacă ar fi știut de la început cu cine va avea de-a face, n-ar fi pornit la drum nici în ruptul capului. Dacă ar fi avut prietene, ele ar fi putut s-o acuze de inconștiență sau să creadă despre ea că e dependentă de adrenalină. Dar ar fi fost greșit, pentru că ea se asigura de fiecare dată, și cu fiecare dintre ei, că urma să se întâlnească mai întâi în public, să discute, că aveau să se cunoască, și abia apoi să facă următorul pas. Se considera chiar precaută.

Coboară din tren și e surprinsă de temperatura plăcută de afară. În vagon băgaseră aer condiționat, ca într-o zi călduroasă de vară, și aproape că înghețase. Și-a pus pe ea și geaca lungă, cu glugă, și a dormit tot drumul. Pe alocuri se mai trezise și încercase să admire peisajul, dar adormise la loc în scurt timp, de fiecare dată.

Din gară a luat un autobuz până în centru. A ajuns cu două ore înainte de întâlnire, așa că are timp de o plimbare,

cunoaște orașul, nu e prima dată la Brașov. Urcă pe strada Mureșenilor și dă de aglomerație abia în Piața Sfatului: cupluri de îndrăgostiți, familii cu copii, grupuri de străini de vârsta a treia; îi vede pe toți cum se mișcă încet dintr-o parte într-alta, fără să caute nimic special. Se așază pe o bancă și-și aprinde o țigară. Mai are trei, realizează că va trebui să se descurce, nu mai are bani să-și cumpere altele.

Inscripția de pe muntele Tâmpa, o construcție metalică luminată noaptea, i s-a părut mereu prea mult; orașul e drăguț, dar firma aia e-o exagerare, e ca și când ai fura emblema de Mercedes și ai pune-o pe mașina ta veche și uzată, marca Renault. Bine măcar că se respectă proporțiile; cumva, literele sunt atât cât trebuie, ar fi fost ridicol să fie mai mari.

Clădirile istorice renovate zâmbesc în soare, fântâna arteziană pare și ea ieșită din context. Azi e supărată, poate obosită, pentru că inscripția aceea de pe Tâmpa, cu pretenții de Hollywood, o amuză, de fapt. Totuși, ar vrea să meargă o dată până acolo.

Bătrâna de alături miroase foarte tare a urină; s-a așezat lângă ea fără s-o întrebe dacă-i dă voie, ca și când n-ar fi văzut-o, pur și simplu. Femeia caută ceva în plasa decolorată de pânză și aude doar cum înăuntru foșnesc niște pungi. Scoate, în sfârșit, o jumătate de covrig pe care-l bagă în gură și sugă din el.

Se ridică și pornește pe pasajul pietonal; abia acolo o deranjează aglomerația. De prin magazine și de la terase se aude câte o melodie, mereu alta, parc-ar face concurs; pe măsură ce înaintează, le recunoaște pe toate, o enervează toate. Își scoate căștile din rucsacul în care are pantofii, un rând de schimburi și o rochie mai specială pentru seară, iar totul devine mai suportabil dintr-odată, pentru că nu e vina

ei că-i place doar muzica bună. Scoate și ochelarii de soare și se decide să ignore tot ce o înconjoară.

După câțiva pași pe Republicii, se întoarce brusc în piață, după ce depășește niște părinți care-și urmăresc copilașii în timp ce hrănesc porumbeii. I-a venit să treacă prin mijlocul lor și să sperie păsările, dar tații par destul de înfricoșători, iar ea e prudentă. Amândoi sunt îmbrăcați sport, ca și când s-ar duce la sală, cu pantaloni de trening negri dintr-un material supraelastic și tricouri albe foarte strâmte, cu sigla Adidas cât toată burta lor. Mamele poartă un fel de pijamale, una cu buline pe fond roz, cealaltă doar roz, iar pe sânii lor se lățește un Guess mare de tot. Amândouă au teniși cu toc.

Mai face câțiva pași, se poziționează cu muntele în spate și-și face un selfie.

„Ne vedem mâine seară”. Dacă nu i-ar fi scris, Sofia ar fi sunat-o sau i-ar fi trimis mesaje întruna. Așa, o să stea liniștită și-o s-o lase-n pace.

I s-a părut că s-a aglomerat și mai tare când a revenit pe Republicii, așa că mărește pasul, vrea să ajungă la timp. El i-a cerut să se vadă fără să mai vorbească, i-a zis că i-ar plăcea să încerce un experiment, ca și când s-ar întoarce în trecut și n-ar avea telefoane mobile. Și-au dat întâlnire la restaurant și-au stabilit că nu vor mai vorbi până atunci. Inițial, i s-a părut și ei că ar fi palpitant, apoi a intrigat-o, apoi l-a sunat și el n-a răspuns. Acum, el are telefonul închis. Se gândește cu groază că-i trage țeapă și va trebui să se-ntoarcă la București.

E coadă la simigieria Petru. Își ia un covrig mare și speră că-i va fi de ajuns până la cină. N-a mâncat nimic toată ziua. E calduț și moale la interior. Mușcă bucăți mici și le

mestecă încet, are grijă să nu scape nicio firimitură. Își aduce aminte de mirosul semințelor prăjite de bunica în bucătăria de vară. Avea o tigaie de fontă groasă, în care amesteca tot timpul. Fumul se răspândea afară, iar ea lăsa tot și alerga repede la masă, unde Buia, așa i-a zis ea când era mică și toată lumea a preluat alintul, răsturna semințele mici și negre pe o tavă rotundă, să se răcească mai repede. Lua cu grijă câte una și o spârgea între dinți, apoi scuipa încântată cojile pe jos. La sfârșit, ea mătura pământul bătătorit, în timp ce bunica moțâia pe scaunul din capul mesei.

Casa a fost vândută când a murit Buia. Mama și frații ei s-au certat cum să împartă banii; deși era doar o cocioabă, terenul era scump. Au ajuns într-un apartament de pe șoseaua Pantelimon, la etajul opt, într-un bloc urât, dar tot era mai bine decât garsoniera în care locuiseră până atunci în Militari, măcar avea cămăruța ei. Ar fi preferat să mai trăiască Buna, așa-i zicea, ar fi avut unde să se refugieze.

Una dintre semințe e o piatră, de fapt, a simțit-o între dinți. Scuipă pe jos, fără să-i pese.

Sunetul unui mesaj pe telefon întrerupe melodia, dar e doar Sofia care-i scrie, evident cu greșeli: „te aștept mâine să-mi povestești, ai grije de tine”. Îi răspunde cu o inimioară.

Mai e o oră până la întâlnire și acum îi e sete. De la parterul clădirii Modarom cumpără o apă. Femeia de la chioșc nu-i zâmbește deloc, abia când se răstește la ea și îi cere mărunț cinci lei vede că îi lipsesc doi dinți din față și o judecă mai puțin aspru. Traversează și ajunge pe alea de lângă parcul mare din centru, unde e un târg, iar oamenii se înghesuie la tarabe. Intră în parc și vede că e mult mai puțină lume. Soarele răzbate printre pomii golași. S-ar așeza, dar aplicația îi spune că mai are mai bine de jumătate de oră până la locul întâlnirii. Își spune că va face asta data

viitoare, poate chiar a doua zi, înainte să se întoarcă la București.

Vântul începe să bată brusc; se înnoarează rapid, i se face foarte frig. Se oprește, scoate geaca groasă din rucsac și se îmbracă. Traversează pe la trecerea de pietoni, apoi ajunge în dreptul bisericii. Își face cruce cu limba și merge mai departe.

Se înserează în timp ce urcă pe Livada Poștei. Se hotărăște s-o ia pieptiș, printre copaci, și să nu meargă pe cărare. Când ajunge la turn, pune mâinile pe genunchi, răsuflă greu și se întoarce să mai vadă orașul pentru o ultimă dată. Zarva e departe. Își dă jos căștile de la urechi și doar ascultă vântul. Mai are două curbe până la restaurant și iuțește pasul.

Când intră în recepția hotelului e aproape întuneric.

– Aveți o toaletă? îl întreabă pe bărbatul care răsare din spatele unui ecran.

– Bună seara, bine ați venit. Aveți o rezervare la noi?

– Prietenul meu mi-a zis că mă așteaptă în salonul privat de sus. Eu n-am mai fost aici, dar aș vrea să mă schimb înainte.

– Înțeleg, luați liftul din față, opriți la etajul patru; scrie restaurant. Toaleta e pe dreapta. Tot acolo sunt și niște scări pentru a ajunge la salon. Să aveți o seară frumoasă!

Simte cum o urmărește cu privirea, dar nu se întoarce până când nu e în lift. Recepționerul tresare când îl surprinde că se uită după ea.

Restaurantul se întinde pe toată suprafața etajului, ferestrele dau spre oraș, iar luminile sclipesc a sărbătoare. S-ar apropia de geamuri să se uite mai bine, dar toate mesele sunt ocupate. Muzica lentă o învăluie și o emoție plăcută începe să o furnice, așa că aproape fuge să se schimbe. Își

dă jos geaca, își scoate tricoul și pantalonii, apucă rochia albastră de catifea pe care a înghesuit-o și se bucură că nu s-a șifonat, și și-o trage pe ea. Bagă șosetele într-o pungă lângă cizmele subțiri cu care era încălțată și-pune pantofii cu toc direct pe piciorul gol. Îndesă totul în rucsac. Lasă capul în jos, își scutură bucele, apoi își reface rapid machiajul. Se uită în oglindă:

– Ramona, ești cea mai tare!

Așa a văzut ea că e cel mai bine să faci înainte de o întâlnire importantă: te uiți la tine în oglindă, te lauzi, zici ce frumoasă ești, ce tare, ce deșteaptă, spui c-o să reușești orice-ți propui, spui foarte concret ce vrei, ca și când s-ar fi îndeplinit deja și totul o să se rezolve. Asta îi dă un aer de încredere care place mult bărbaților.

Urcă cele zece trepte - se gândește că numărul lor e un semn bun - și, când ajunge în salon, aproape i se taie răsuflarea. El se ridică imediat și rămâne nemișcat lângă masă în așteptarea ei. Arată mai bine decât în fotografiile. E înalt, poartă blugi și un sacou bleumarin, iar cămașa de dedesubt e albastru pal, deschisă la doi nasturi, nici prea mult, ca să pară ostentativ, nici prea puțin, ca să pară rigid. Pe masă e un buchet enorm de trandafiri roșii, încadrat de patru lumânări groase, albe, în niște sfeșnice din porțelan negru. Ea se apropie cu mâna întinsă, el o trage brusc și o strânge la piept. Simte cum o miroase și încearcă să se desprindă.

– Mona, cât de nerăbdător am fost, mulțumesc mult că ai venit!

El îi întinde apoi mâna, ea face același lucru, iar el îi duce mâna la buze și i-o sărută. Ramona simte că roșește, se trage înapoi, când el începe să râdă:

– Ce nepoliticos sunt, te rog să mă ierți, ia loc! Sunt atât de bucuroși că ești aici, nu vreau să mă port prostește, dar m-ai amețit.

O conduce la locul ei și îi ține scaunul.

– Te rog, te rog, hai să vorbim.

– Oare ce să-ți spun, Doru?

– Cum a fost drumul? Cum ți se pare orașul? Poate că ne plimbăm mâine. Ai vrea?

– Am venit cu trenul, a fost ok.

– Nu ești prea vorbăreț.

– Cred că sunt obosită. Zi-mi de tine. Tu locuiești aici?

– Da, în cea mai mare parte a timpului, dar și călătoresc foarte mult. Să știi că mi-am permis să comand meniul de degustare, sunt șapte feluri, dar stai liniștită, nu e mult, ai să vezi.

Chelnerul le prezintă două linguri ciudate pe o farfurie enormă, cu o feliuță de pâine aproape transparentă. Ea se gândește că ar putea da gata și douăzeci de feluri dacă toate sunt la fel de mari. E atentă la Doru, să vadă ce face cu mâncarea și doar îl imită, pentru că au încurcat-o cele trei feluri de tacâmuri de lângă farfurie și o linguriță, plus o furculiță foarte mică în față. A mai fost în restaurante sofisticate, dar nu s-a simțit niciodată atât de intimidată. Îi e o foame de lup, dar se ține tare, poate doar bea ceva mai repede decât el din pahar.

– O să avem și șapte vinuri, să știi, râde el.

Se detensionează încet, încet și-i povestește despre ea, despre școală. Dar mai mult îl ascultă; Doru îi dă prea multe detalii despre ultima lui călătorie la Verona, despre amfiteatru, concerte, străzi, și îi spune că ar putea merge împreună. Ea îi zâmbește, credulă n-a fost niciodată, dar dă din cap automat, bărbaților le place să-i asculte cu

gura căscată. Căldura începe s-o moleșească și clipește de mai multe ori, speriată că s-ar putea vedea pe fața ei cât e de plictisitor.

La finalul cinei e atât de plină încât aproape că se forțează să înghită prăjitura fierbinte cu înghețată. Amestecul de gusturi, amar și dulce, și cel de senzații, cald și rece, îi provoacă bucurie și plescăie cu dezinvoltură în timp ce pescuiește frânturi de arome de pe cerul gurii. Privește luminile din oraș și se gândește că ar putea locui și ea la Brașov.

El o ia prin surprindere când se apropie, o cuprinde de mijloc și o ajută să se ridice.

– Hai, gata, trezește-te!

Se împleticesc împreună până la lift; odată ajunși înăuntru, el începe să o sărute:

– Ai o aromă de ciocolată și vanilie, ești delicioasă, știi?

Ea dă capul pe spate, iar el oftează adânc.

– Gâtul tău îmi va fi desertul, mă ocup imediat de felurile principale. Te voi împărți în mai multe părți, tot șapte, câte am avut în seara asta, și te voi savura pe îndelete.

Îi place cum o strânge în brațe, i se pare puternic. Și, de fapt, probabil că e un romantic. Ramona nu deschide ochii până în cameră, se sprijină de el. Când era doar o fetiță, se juca cu copiii un joc în care te abandonai; nu vedeai nimic, doar te lăsa în voia celuiilalt care-ți spunea pe unde să calci. Acum parcă plutește pe cele șapte vinuri băute. Intrați în cameră, el o pune ușor pe pat, iar ea se lasă dezbrăcată mai întâi de rochie, apoi de chiloți.

– Și pantofii?

– Mai lasă-i doar un pic, îi răspunde el în timp ce începe să-și plimbe limba pe corpul ei.

Ajunge la glezne, de unde o mușcă ușor, apoi trage de toc și îi ia în gură degetele de la picioare, unul câte unul.

– Mă gădili, chicotește ea. Oprește-te!

O reduce la tăcere cu un sărut, apoi îi depărtează picioarele și se așază peste ea. Îl simte întărit prin pantaloni și începe să se frece.

– Stai, stai, ia-o mai încet, îi șoptește el.

– Nuuu, haide!

Doru se ridică în genunchi, își scoate cămașa, apoi se întinde din nou peste ea. Cu mâna dreaptă cotrobăie în sertarul noptierei, ea presupune că e un prezervativ, dar când îi ridică mâinile peste cap și încearcă să o lege, începe să se zbată:

– Nu, nu face asta, nu vreau, îi spune și dă din ce în ce mai tare din picioare.

– Ba da, ba da, o să vezi ce bine e!

Ramona se smulge din strânsoarea lui și-l împinge.

– Am zis nu!

– Ușor, iubita mea, nu se întâmplă nimic.

Ea își dă la o parte părul de pe față și se întoarce pe o parte, cu spatele la el.

– Nu vreau să mă legi.

Se simte din ce în ce mai ametită și nu reacționează când Doru îi flutură panglica roșie în fața ochilor. Începe să o mângâie ușor pe sâni, apoi bănuiește că atingerea delicată pe care o simte pe spate e a limbii lui. Ramona se întoarce pe burtă și îl lasă să-i ridice mâinile și să i le întindă deasupra capului. Îi călăuzește degetele până la barele de metal ale patului și o ajută să se prindă de ele. Apoi îi șoptește.

– Nu te leg, ține-te bine.

Ea începe să tremure când limba lui îi atinge talia, apoi îi depărtează ușor fesele și o atinge ușor cu limba, apoi suflă.

Doru bagă o mână sub ea și îi cuprinde pântecul. Ramona își ridică instinctiv șoldurile, iar el o linge întruna, apoi îi simte degetul înăuntru. Se sprijină pe coate și se ridică în genunchi, dar rămâne cu capul întors într-o parte pe saltea și începe să ofteze din ce în ce mai tare. Intensitatea orgasmului o face să tremure violent, apoi își dă drumul la mâini, se întinde și rămâne răstignită pe pat.

– Mă duc să mă spăl. Continuăm când mă întorc, spune Doru, îi dă părul deoparte de pe ceafă și o sărută îndelung pe gât.

Când se trezește, are capul greu și vede totul ca prin ceață. Ușa la baie e deschisă, dar nu-l vede. Se uită prin cameră, rochia e pe spătarul scaunului, dar nu e nicio urmă de Doru. Se ridică și se împleticește până la vasul de toaletă lângă care se prăbușește. După ce vomită îndelung, își spune că a băut prea mult. Parcă își aduce aminte că a trezit-o de dimineață și i-a zis că trebuie să plece, dar nu e sigură. Observă pe birou niște bani, se repede să-i numere, sunt zece bancnote de 100 de lei, e bine. Lângă ei e și o cutie cu un lanț cu pandantiv în formă de inimă, care pare din aur. O să-l vândă bine. Sau o să-l păstreze?

Se duce împleticindu-se înapoi la baie. Aproape se trănțește pe veceu, picioarele îi tremură.

Când se ridică și se uită în oglindă, vede niște semne pe gât, mai pronunțate în partea stângă. Se pipăie cu degetele și simte două umflături mici; se apropie să vadă mai bine, dar nu reușește, sunt niște ridicături mai roșii decât zonele care par iritate în jur. O doare când le apasă.

Știe că e palidă fără machiaj, dar lumina trebuie să fie de vină, că acum pare complet albă. Părul negru îi cade în bucle largi până la brâu. Își trage pe ea pantalonii și helanca, apoi

își usucă puțin părul înainte de a-l îndesa sub o căciulă. O să meargă la micul dejun, o să se plimbe prin oraș și apoi se va întoarce la București. A fost întâlnire foarte bună, precis o va suna și altădată, să continue ce-au început. Gândul că ceva s-a întâmplat după ce a adormit o face să tresară. Se va descurca, orice ar fi, doar ia anticoncepționale, n-are ce să pătească, e important să nu atragă ghinioane, așa că nu se mai gândește la prostii, o să se concentreze să-și facă o zi frumoasă.